
vád-vers

BÁLINT BÉLA

átfont karú szomorúság
messzi múltból
felbukkanó ősi szféra
tétován
nyüzsgő hinta-terek
emlékváram
márványpillérei előtt
veszteglő
kacér pompa-vágy
hamvadó lángja
megcsonkított tincseim
mélyre vájt résekbe gyömöszölve
gyermekkori képek lefejtett
göngyölege
holt szirmok
opál-nedvben
fehér lepel alá bújtatott
bátortalan menete
ó
költők
ti kik
forradalmat
órabérre zengtek
összecsukló motívum érdes tenyerekben
megannyi korallzátony kövülten
bódító idillben
megannyi dallam újraköltve
bűgő kagylók feltételezett kincse
egymást
bogas lombba fűzve
keresetlen karzatokon
a hódolatba szőtt alázat
kelyhébe
fojtva zárva

lázongó
moraj olvatag árja
megannyi feminin lélek
kalandra vágyva
megannyi vézna alkat
széttárt ajakkal
kapitulálna

riadt trombon mulya crekben
korcs lírát
szül megviselt elmékben
ím
a közlés ára
ösztokelés mintára
szakállas szatrapa
csatangol
kevély csődület
megannyi hazafias szív mezején
ó
bomló kazeint múzsák keblébe
romboló magot
rejt
sarlatán mozgalom
torz
szó-szerelmet egyre ont
in merito
a kannibál manipulál
epigonok hadára vár

döbbenet
rándul meg egy gyermekszáj
s mosolyogva
meghátrál

igen
a megbékélés
az élet nagy virtuóza f
zeng megzavart álmainkban
talán
kár volna felrázni bennünk
dermedt ijedtségéből
azt a már úgyis rég megöszült
márványszobrot
messzi bágyadt alkonyok
megsárgult harangzúgását

anyám megjöttem

narancsízű téli kisszobánkban
feldúlt fájdalmak határán fogamzott
bősz látomások
tárlatán
vártam vártam
magamnak egyszer én is a
fényűzést
vágytam